

er blevet færdige til Drift, og dels og navnlig den ændrede Køreplan, som jo delvis har genindført den bedre Trafik, der var før Krigstidens Indskrænkninger, og som naturligvis koster Personale. Jeg vil dog bemærke, at de ca. 183 000 Kr., som Forslagets Udgifter rent talmæssigt maa anslaaes til, ikke vil blive det virkelige, thi naturligvis spares der ved forskellige af de her fremsatte Forslag en Del Beløb i Medhjælpssummer, hvilket først vil faa Udtryk paa Finansloven for 1924—25, thi det er ikke muligt at angive det med nogen Nøjagtighed. Men der vil altsaa indvindes en Del Beløb, saaledes at den endelige Merudgift bliver væsentligt under de 183 000 Kr.

Hermed skal jeg anbefale dette Forslag til det høje Tings Velvillie.

Endelig skal jeg fremsætte *Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 102 af 29. April 1913 om Afløsning af flere Statskassen tilflydende Afgifter og samme paahvilende Byrder*. Dette Lovforslag maa ses i Forbindelse med en Lov, som vi vedtog, og som jeg for øvrigt ogsaa den Gang fremsatte og gennemførte, Loven af 29. April 1913 om Afløsning af Staten tilfaldende Afgifter. Jeg skal ikke komme ind paa en udførlig Omtale af dette meget udviklede og vanskelige Spørgsmaal, men det kan maaske erindres af ældre Medlemmer, som sad i Tinget i 1913, hvad det var for et kolossalt Opus, vi fik herind som Resultat af adskillige Aars Undersøgelser i en meget sagkyndig Kommission angaaende alle disse gamle Rester af Afgifter, hvis Oprindelse for adskilliges Vedkommende gaar helt tilbage til Middelalderen, ældgamle Jordebogsafgifter o. s. v., som det havde ikke ringe historisk Interesse at udrede Oprindelsen til, men hvis Oprindelse nu er ganske forglemt af den almindelige Befolkning. Af disse Afgifter, Rekognitioner ved Ejerskifte og deslige, Afgifter med mangfoldig Oprindelse og af mangfoldig Art, er der overmaade mange tilbage endnu; de allerfleste af dem andrager et ganske forsvindende Beløb, men alligevel skal de opkræves, der skal føres Regnskab over dem paa Amtstuerne, de skal revideres, og ved Udstykninger volder det et ikke ubetydeligt Arbejde at fordele disse ganske smaa Afgifter, som mange Gange ikke naar op til en Krone, paa de forskellige Parceller. Det er noget, som har voldt Amtstuerne og Administrationen usigelig meget mere Besvær, end det er værd.

Derfor gennemførtes Loven af 1913, der satte en betydelig Præmie paa Afløsning af disse Afgifter: de, der meldte sig i rette

Tid, kunde faa deres Afgifter afløst til en Kapitalværdi, som var væsentlig ringere end den virkelige. Der var ogsaa adskillige Tilfælde, hvor Afgifterne maatte skønnes efter den historiske Undersøgelse at have en utilbørlig Oprindelse, et Lune hos despotiske Regenter eller Embedsmænd, og i saadanne Tilfælde, hvor man kunde skønne, at Afgiftens Oprindelse var af en uheldig Beskaffenhed, ophævede vi den helt, men ellers satte vi altsaa en Præmie for dens frivillige Afløsning. Vi havde den Gang baade i Regeringen og Rigsdagen Betænkkelighed ved at gaa til Tvangsafløsning, men haabede, at den Præmie, der blev sat, var saa stor, at den kunde bevæge de allerfleste af disse Afgiftsydere til at møde frem og afløse, tilmed da Afløsningsvilkaarene var overordentlig lempelige. Det skete imidlertid kun for en ringe Dels Vedkommende. Jeg kan omtrent anslaa det saaledes, at medens den samlede Kapitalværdi af disse Afgifter var ca. 8 Mill. Kr., blev der kun afløst Afgifter til en Kapitalværdi af ca. 1 Mill. Kr., og der staaar altsaa ca. 7 Mill. Kr. tilbage. Ganske naturligt var det de større Ejendomme, som mest greb Lejligheden til at afløse, fordi de bedst kunde overskue Forholdene, og fordi Afgiften betød noget pekuniært for dem og de gerne vilde indkassere den Kapitalgevinst, der laa i Afløsningen, selv med et øjeblikkeligt Offer. Men de smaa, de Tusinder smaa, for hvem Afgiften kun betyder nogle Øre eller faa Kroner, de lod fem være lige og afløste ikke, og Amtstuerne, Administrationen og Revisionen sidder tilbage med Smerten.

Derfor er det ganske naturligt, at der er fremkommet en ganske enstemmig Hensætning fra den af mig nedsatte Statsregnskabskommission, som ogsaa tæller Repræsentanter for alle politiske Partier her paa Rigsdagen, om nu at gaa til en Tvangsophævelse af disse Afgifter, paa en saa lempelig Maade som muligt, men dog en Tvangsafløsning; thi Kommissionen har ved sine Undersøgelser konstateret, at der af Statsadministrationen ofres aldeles uforholdsmæssigt af Arbejde og Bekostninger paa at opkræve disse smaa Afgifter. Jeg har uden Betænkning sluttet mig til dette Forslag, som jeg er overbevist om vil være et Besparelsesforslag af ikke ringe Betydning; dets Afløsningsregler er i nøje Overensstemmelse med dem, der fastsattes i Loven af 1913, og jeg skal ikke opholde det høje Ting med at komme nærmere ind paa dem. For saa lidt som muligt at genere de vedkommende er det bestemt, at Afløsningssummen skal